

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Πώς να χορέψεις πάλι «μοσχοβολούν οι γειτονιές»;

Μοσχοβολούν ακόμα;

Δεν θα είναι τα πόδια βαριά;

Δεν θα ξεφεύγουν από το ρυθμό;

Δεν θα ντρέπονται οι νότες να αναδυθούν και να ταξιδέψουν;

Κι αν ακόμη φτάσουν στο αυτί, θα προκαλούν ανατριχίλα;

Άντε βρε Γιάννη κι εσύ Μανώλη, Τάσο, Νίκο, πιάστε τις λέξεις και κάντε τις ποιήματα και βάλτε φωτιά στις καρδιές να ζεσταθούν οι άνθρωποι όπως έκανε πριν από σας ο Ρίτσος, ο Αναγνωστάκης, ο Λειβαδίτης κι ο Καββαδίας.

Κι εσύ Μάρκο, Βασίλη, Μάνο και Γιάννη αρπάξτε τις νότες και ζωγραφίστε τραγούδια όμορφα στο φράχτη του πενταγράμμου μας και πάρουν φωτιά τα μυαλά μας και φωτίσει πάλι ο κόσμος όλος όπως έκανε πριν από σας ο Βαμβακάρης, ο Τσιτσάνης, ο Λοΐζος κι ο Μαρκόπουλος.

Γιατί πώς θα είναι η ζωή χωρίς ποιήματα και τραγούδια;

Υπάρχει φως χωρίς αυτά;

Το σκοτάδι και το μίσος δεν αντέχουν ούτε τις λέξεις ούτε τις νότες.

Τα φίδια δεν βλέπουν φως, ζουν στο σκοτάδι.

Μόνο σέρνονται και δαγκώνουν, δαγκώνουν και χύνουν το δηλητήριο και μετά κρύβονται στις τρύπες τους.

Ποτέ τα φίδια δεν έβγαλαν έναν ποιητή, ποτέ το σκοτάδι δε γέννησε ένα τραγούδι.

Δεν θέλει πολύ ο άνθρωπος, έτσι μικρός που είναι στην αρχή, να πάρει μπόι και να ψηλώσει.

Μια πράξη ασύλληπτη, μια «αποκοτιά» κι αυτό ήταν. Το μπόι του μεγαλώνει και γίνεται δυνατός, έτοιμος και βουνά να γκρεμίσει.

Κι ας είναι δαρμένος, ματωμένος, νηστικός κι ας μοιάζει αδύναμος κι ανήμπορος.

Ένα «δεν *συμμορφώνομαι*» και ατέλειωτο κουράγιο είναι αρκετά.

Δεν θέλει πολύ ο άνθρωπος, έτσι μεγάλος που έγινε, να μικρύνει.

Μια πράξη ακατανόητη, μια «αποκοτιά» κι αυτό ήταν. Το μπόι που απέκτησε το χάνει και γίνεται αδύναμος, ανήμπορος ακόμη και να δει το φως του ήλιου.

Κι ας είναι μέγας, τρανός, διάσημος, αποδεκτός κι ας μοιάζει θεός ότι είναι.

Ένα «*συμμορφώνομαι*» κι ατέλειωτη λησμονιά για το σεβασμό που κέρδισε, είναι αρκετά.

Ας είναι...

Θα έρθει εκείνη η ώρα, βραδάκι θα είναι καλοκαιρινό που θα χορέψεις πάλι «μοσχοβολούν οι γειτονιές βασιλικό κι ασβέστη» γιατί θα μοσχοβολήσουν τόσο που θα μεθύσεις από τη μυρωδιά τους.

Και τα πόδια θα πιάσουν πάλι το ρυθμό.

Κι οι νότες θα αναδύονται με όλη την ομορφιά τους χωρίς ντροπή.

Κι η ψυχή θα ανεβαίνει στα ουράνια.

Και θα στριφογυρίζεις γεμάτος ανατριχίλα με τα χέρια ανοιχτά.

Πάντα έτσι γίνεται.

Πάντα θα υπάρχουν ανθρώπινες πράξεις που θα γεννάνε ποιητές και μελωδούς.

Γι αυτές γράφονται τα ποιήματα, γι' αυτές και τα τραγούδια.

Αυτές γράφουν τα ποιήματα, αυτές και τα τραγούδια.

Σε όλους τους υπόλοιπους που τίμησαν μέχρι τέλους τον σεβασμό που κέρδισαν με το αίμα τους.